

De Geest

door Sandra J. Paul

Gratis eerste hoofdstuk

Proloog

Het eerste waar Stef zich bewust van wordt, is de stilte rondom hem. Hij staart verward naar de felblauwe hemel boven zich. Er is geen wolkje aan de lucht. Hij hoort absoluut niets. Geen vogels, geen dieren, geen mensen. Niets. Hij is helemaal alleen, omringd door oorverdovende stilte. Hij ligt op zand.

‘Nee,’ mompelt Stef, ‘dit kan niet.’

Dit is een absurde nachtmerrie. Dit *kan* gewoon niet waar zijn! Hij kan niet geloven dat hij hier terug is, op dit vervloekte Eiland. Toch ligt hij hier, gekleed in een gescheurd T-shirt met kapotte, doorweekte jeans, zonder schoenen en een gebroken horloge. Zijn haar hangt vol zand. Hij wordt omringd door talloze skeletten die door de jaren heen hun huid, vlees en spieren zijn kwijtgeraakt. Hij zit rechtop en raakt met zijn vingertoppen de schedels aan. Of, dat probeert hij toch, want het enige wat hij aanraakt, is zand. Zijn vingers tasten in het niets. Dan beseft hij pas dat hij het zand ook niet voelt. Het is een gevoel, een gewaarwording dat hij hier is.

Het lijkt wel alsof hij bovenop de wereld zweeft, als in een droom. Dat is het, weet hij. Dit *is* een droom. Alles wat hij aanraakt, is niet echt. Gerustgesteld wint hij aan kracht en zelfvertrouwen. Hij tuurt naar de doodkalme zee. Er is geen schip te bekennen, geen

spoor van andere levende wezens. Hij staat recht en kijkt naar Dennis die naast hem wacht. Stef glimlacht. ‘Je trucs maken niets uit. Ik weet dat dit niet echt is. Niets van wat je me toont is waar. Laat me nu maar gaan.’

Dennis draait zich naar hem toe zodat ze lijnrecht tegenover elkaar staan. Uit zijn borstkas steekt een bebloed mes. Datzelfde bloed hangt op de handen van de tiener. Stef kijkt geschokt naar zijn vingers.

‘En dit?’ spot De Geest, ‘voelt dit niet echt aan?’

De dode man trekt het mes uit zijn borst, draait het snel en steekt het loodrecht in Stefs hart. Een scherpe pijnscheut trekt door zijn lichaam terwijl de wereld rondom hem in een draaikolk eindigt voor alles finaal zwart wordt.

‘Dat kan niet,’ mompelt Stef. ‘Dit is een droom. Ik kan niet sterven.’

Dennis lacht. ‘Dat dacht je maar.’

Hoofdstuk 1

1 juli

‘Stef.’

De bleke tiener schrikt op wanneer zijn moeder zijn naam noemt. Verward kijkt hij op en haalt dan opgelucht diep adem. ‘Ja.’

‘Alles in orde?’

Stef knikt terwijl zijn blik focust op het hier en nu. ‘Alles oké.’

Sofie gelooft er geen woord van terwijl ze zich opnieuw concentreert op het verkreukte tijdschrift in haar handen. De wachtzaal zit vol met zieke kinderen en tieners van alle leeftijden die zich bij verschillende artsen dienen aan te melden. De meesten hebben hun ouders bij. Er wordt niet veel gepraat. De volwassenen zitten op hun telefoon of tablet te lezen of bladeren ongeduldig in een oud tijdschrift.

Sommige kinderen zitten hier voor onbenulligheden. Een check-up na een kleine operatie, een maag die wat opspeelt, de jaarlijkse controle van de ogen. Zij zijn de gelukkigen die hier zelden komen. Zij gaan straks verder met hun leven alsof er niets is gebeurd.

Anderen zijn er ernstiger aan toe, iets wat meteen opvalt. Bij enkelen hangen infusen aan hun graatmagere armpjes. Kale kruinen worden bedekt met hoofddoeken. Vel-over-been-lichaampjes worden

verstopt achter lagen kledij, zelfs in deze hitte. Zij zijn degenen met wie iedereen medelijden heeft. Zij zijn degenen die gemeden worden omdat mensen bang zijn dat ze besmettelijk zijn. Zij hokken samen in een hoek en vinden stilzwijgende troost bij elkaar.

En dan heb je nog de groep van kinderen die niet ziek lijken maar het wel zijn. Bij hen zit de kwelling aan de binnenkant. Zij worden getormenteerd door agressieve virussen of zeldzame ziekten die zo moeilijk te behandelen zijn dat je topspecialisten nodig hebt om hen nog te kunnen redden. Hun haren vallen dan misschien niet uit, maar ze zijn wellicht nog ernstiger ziek dan de kankerpatiëntjes.

Aan de balie worden zij 'de professoren-kinderen' genoemd. Zij komen terecht bij artsen wier agenda zo vol staat dat je zes maanden moet wachten om hen vijf minuten te zien. Soms is het gewoonweg niet meer mogelijk om hen te redden. Soms weten zij nu al dat ze nog maar enkele maanden te leven hebben. Soms halen ze niet eens meer de afspraak met hun dokter. En heel soms schuilt er nog een mirakel om de hoek wanneer de arts in kwestie toch de ultieme oplossing vindt. Deze patiënten proberen te doen alsof ze een normaal leven leiden en hun ziekte maar een droom is. Enkel aan hun ogen zie je het verschil met gezonde mensen. Het licht is eruit verdwenen, de drang om te overleven is weg. Ze hebben hun lot aanvaard. Hun ouders zijn nerveuzer dan wie ook en bijten op hun

vingernagels terwijl ze bidden dat deze specialist hun kind kan helpen.

Daar zit hij tussen, Stef Peeters, bijna zeventien jaar en op sterven na dood. Hij wordt zieker met de dag zonder te weten wat hem aan het doden is. Er is geen enkele dokter die weet wat hem scheelt. Er is niemand die tot nu toe geslaagd is om het virus dat in zijn bloed woedt te kanaliseren en te vernietigen. Geen enkele arts weet waarom hij lijdt aan hoge koorts en orgaan falen. Na zeven maanden hel lijkt zijn lot bezegeld.

Hij zit stil tussen de andere patiënten. Af en toe werpt iemand een blik op hem. Sommigen zijn openlijk nieuwsgierig, anderen trachten het te verbergen. *Hij komt me bekend voor, maar ik weet niet van waar, zie je hen denken. Heeft hij in de krant gestaan? Is hij op televisie geweest?* Soms wordt hij meteen herkend en fluisteren mensen over hem. *‘Het is die jongen van dat eiland, weet je wel? Hij is één van die wilden! Zijn foto stond in de krant, ik weet zeker dat hij het is.’*

Je merkt dat ze dan proberen hem subtiel aan te spreken, op zoek naar sappige informatie over het leven op het Eiland. Dat is wat ze allemaal gemeen hebben met elkaar. Mensen houden van sensatie. Ze zoeken de speciale gevallen uit en behandelen hen als freaks. Daarna prijzen ze zichzelf gelukkig dat hun kind niet op het Eiland zat en een doodnormaal leven leidt.

Soms negeert hij de verwoede pogingen die mensen doen om hem aan te spreken en kijkt hij bewust niet op van zijn boek of telefoon. Soms, wanneer hij in een sarcastische bui is, praat hij met nieuwsgierigen en dist overdreven verhalen op over monsters en akelige wezens die al jaren in afzondering leven. Kinderen hangen aan zijn lippen en vragen of er ook kannibalen op het Eiland waren. Afhankelijk van zijn humeur zegt hij ja of nee.

Af en toe moet hij een handtekening geven, alsof hij een beroemdheid is. Dat begrijpt hij helemaal niet terwijl hij iets kriebelt op een vod papier en dan beschaamd wegstijgt. Hij is gewoon Stef, niets meer, niets minder. En waarom zou iemand de moeite doen met hem op de foto te gaan? Hij haat *selfies*. Hij glimlacht dan beleefd terwijl een zweterige hand van een opdringerige volwassene hem stevig tegen zich aandrukt terwijl de andere hand een telefoon vasthoudt en de foto trekt.

Gelukkig weet niemand hoe hij zich echt voelt. Ze moesten eens weten, denkt hij.

Zijn tweelingzus Lina stompt hem wanneer ze een meisje van een jaar of twaalf opmerkt dat verwoed zit te sms'en terwijl ze blikken in hun richting werpt. Daarna neemt het meisje stiekem een foto van hem met haar telefoon en stuurt die door naar haar vriendinnen. Ongetwijfeld belandt zijn foto weer eens op het

internet. Morgen weet de halve bevolking dat hij nog maar eens een professor heeft bezocht. Hij ziet de Facebook-reacties zo al voor zich. *Nog steeds is er geen oplossing gevonden voor deze mysterieuze ziekte. Had de psychiater dan toch gelijk? Zit het allemaal in zijn hoofd? Heeft het Eiland hem verpest?*

‘Die is verliefd op je,’ merkt Lina fijntjes op. ‘Zo dadelijk wil ze een zoen, wedden?’

‘Misschien moet ik haar nu al zeggen dat ik volgens mijn laatste arts geestelijk gestoord ben,’ antwoordt Stef. ‘Zou ze dan nog altijd verliefd blijven?’

Lina lacht onoprecht. De nieuwe Stef, zoals ze hem noemt, bevalt haar niet. Haar tweelingbroer is sarcastisch en grimmig geworden, niet meer de humoristische, gedreven tiener die tien maanden geleden op het Eiland aanspoelde. Geen wonder ook. Wie kan het hem kwalijk nemen na alles wat hij de afgelopen maanden heeft meegemaakt?

‘Misschien moeten we haar maar gewoon zeggen dat mijn tijd hier gelimiteerd is,’ mompelt hij nog voor hij opnieuw in elkaar gedoken zijn blik op de grond richt.

Dit is de zevende afdeling van het Stadsziekenhuis waar ze zijn terechtgekomen en het vierde ziekenhuis waar ze advies inwinnen. Dit is de vijftiende arts die hem zal onderzoeken. Telkens opnieuw

wordt hij binnenstebuiten gekeerd. Steeds weer krijgt hij te horen dat ze geen diagnose kunnen stellen. Voor deze ziekte bestaat geen medische naam. Ze bestaat zelfs niet volgens de medische boeken. Zijn symptomen zijn te uiteenlopend en onsamenhangend, onbegrijpelijk voor hen die in hun vak heer en meester zijn. Niemand kan de juiste stukken verzamelen en de puzzel afwerken. Dat maakt hem tot een lastige patiënt, iemand die ze niet graag zien komen in hun kabinet. Hij is een risico voor hun statistieken.

De meeste artsen houden van een eenvoudig dossier: Een hartprobleem, een kanker, een nieraandoening die een naam heeft. Maar patiënten zoals Stef, daar kunnen ze niets mee doen.

Na wat zoekwerk geven ze het snel op, zeker wanneer ze de dossiers van hun voorgangers doornemen en beseffen dat hun briljante collega's ook geen oplossing vonden. Dan voelen ze zich opgelucht dat zij niet de enigen zijn die hun tanden stuk bijten op dit mysterie. Ze beloven dan dat ze hun best zullen doen antwoorden te vinden maar iedereen weet dat dit onzin is.

Stef weet perfect wat ze over hem zeggen. Hij heeft zijn dossier gelezen, gestolen uit de praktijk van de huisarts, inclusief het verslag van de laatste arts die hem onderzocht. Hij herinnert zich elk woord, elk detail en elke bloedsuitslag. Hij kent elk resultaat van elke test. Hij weet perfect welke afkorting voor welk onderzoek staat. Hij heeft

ze allemaal duizenden keren gehad. Met die informatie zoekt hij urenlang online, op zoek naar een medische verklaring voor zijn symptomen en vergelijkt de waarden in zijn bloed met de waarden die normale mensen hebben.

De laatste tijd is hij daarmee gestopt omdat het te deprimerend werd. Diep in zijn hart weet hij al lang dat niemand hem kan helpen. Hij weet dat zijn ziekte zijn oorsprong heeft op Het Eiland. Niemand weet hoe het leven daar was, welke mogelijke bacteriën hij kan opgelopen hebben. Dit bezoek aan deze nieuwe professor heeft geen nut. Hij doet het enkel nog om zijn moeder te plezieren. Zij zit naast hem en doet alsof ze in een boek aan het lezen is. In werkelijkheid ligt het boek ondersteboven op haar schoot en weet ze niet eens waar het over gaat. Het is al maanden geleden dat ze zich op iets anders heeft geconcentreerd dan haar zoon. Ze is volledig afgezonderd geraakt van de wereld, weet niet meer welke televisieprogramma's van tel zijn of welke nummers scoren op iTunes. Ze heeft maandenlang nauwelijks vrienden of familie gezien, een sociaal leven heeft ze niet meer. Haar leven bestaat uit het verzorgen van Stef en bij verschillende artsen te rade gaan. Sofie weet waar ze voor staan. Een arts die ze een tijd geleden zag wond er geen doekjes om nadat hij Stef nog maar eens onderzocht. 'Als de oplossing niet snel gevonden wordt zal uw zoon het einde

van de zomer niet halen. Geen enkel lichaam kan dergelijke koortsaanvallen lang aan.’

Sofie fronst wanneer ze zich realiseert dat ook zij op het punt staat toe te geven dat Stefs ziekte hem fataal kan worden. De zware koortsaanvallen slaan telkens onverwachts toe. Het ene moment kan hij zich prima voelen. Binnen de vijf minuten kan hij doodziek worden en een zware koortsstuip krijgen die zijn hart in gevaar brengt. Stef wordt geen seconde meer alleen gelaten omdat het te gevaarlijk is.

Zijn familie is een spoedcursus EHBO gaan volgen. Hij draagt een medische alarmknop waarop hij moet drukken als hij zich slecht voelt. Men spreekt over het inbouwen van een defibrillator die zijn hart automatisch opnieuw zal activeren zodra er een aanval plaatsvindt. Stef wil niet dat ze in zijn organen snijden maar weet dat ze vroeg of laat geen keuze zullen hebben. Hij is zo erg achteruit gegaan op korte tijd dat elke dag zijn laatste kan zijn. Iedereen is zich daarvan bewust. Mensen lopen op kousenvoeten om hem heen, proberen te doen alsof er niets aan de hand is maar slagen net daardoor erin hem als een stervende te doen voelen. Sofie weigert op te geven en blijft artsen raadplegen. Ze gelooft nog steeds dat iemand op deze aardbol haar zoon kan redden. Het is een kwestie van die ene persoon te vinden.

Helaas is niet iedereen ervan overtuigd dat Stef echt ziek is. Sommigen zeggen dat hij doet alsof. Zijn laatste arts vernoemde koudweg het *Münchhausensyndroom*, een ziekte die je jezelf aandoet. *Münchhausen-patiënten nemen opzettelijk schadelijke producten, medicatie of ziekmakende stoffen in die hen alsmaar zieker maken. Zo zoeken ze medische aandacht.* Dat was de laatste officiële diagnose.

Of zoals de dokter schreef in zijn staalhard dossier: *'De patiënt kan niet aanvaarden dat hij weer een normale tiener is en wil in de aandacht blijven op alle mogelijke manieren. Door zichzelf te vergifigen, krijgt hij de nodige attentie van artsen, familie en vrienden en blijft hij in het middelpunt van de belangstelling staan. Deze aandoening is niet uitzonderlijk na de extreme vorm van isolatie op het eiland waar hij gevonden werd en de leidersrol die hij daar speelde. Dit creëerde zijn behoefte om bijzonder te zijn. Uit psychiatrische rapporten blijkt dat de overlevenden zeer aan elkaar gehecht zijn en weigeren zich aan te passen aan hun nieuwe situatie. Hij heeft de blijvende aandacht van zijn vrienden nodig.'*

Oh ironie, Stef wil niets liever dan een normaal leven leiden met vrienden en familie. Hij wil verdwijnen in de massa, genieten van de kleine dingen die het leven de moeite waard maken, opnieuw een doodgewone tiener zijn. Alle dromen die hij ooit had voor zichzelf, zijn weggeborgen. De illusie dat hij zomaar zijn oude leventje kon oppikken, verdween bijna onmiddellijk na hun terugkeer. Hij wilde

akoestische gitaar studeren aan het conservatorium. Hij wilde deel uitmaken van rondreizende muziekgroepen. Hij wilde zijn eigen bandje opstarten. Hij wilde rondhangen met zijn oude vrienden. Dat alles lukt niet meer. Hij geraakt nauwelijks zijn zetel nog uit.

Stef wil het allemaal niet meer horen. Hij is artsen beu. Hij wil geen testen meer, hij wil rust. Hij wil dat de nachtmerries stoppen. Hij wil niet langer dromen over Het Eiland. Hij wil ophouden met zijn aartsvijand overal te zien. Hij wil vergeten dat hij die vijand heeft gedood. Hij wil niet dat De Geest op dit moment naast hem zit en hem op alle mogelijke manieren teistert, zijn leven een levende hel maken.

‘Laat je moeder maar vasthouden aan hoop,’ fluistert Dennis in zijn oor, zittend op de lege stoel naast hem, lachend met zijn ellende. ‘Wij weten wel beter, nietwaar Stef? Dit is je verdiende loon. Je hebt het enkel aan jezelf te danken dat je hier zit.’

Stef sluit zijn ogen en blokkeert alle geluid uit zijn hoofd.

Rust en stilte, is dat zoveel gevraagd? Hij kent het al acht maanden niet meer.

Verder lezen?

Ga dan naar www.hamleybooks.be en verneem meer.